

LUCRAREA LUI ELISEI

STUDII BIBLICE

Lucrarea lui Elisei
Credințioșia lui Iosif
Pledoarea lui Iuda

Subiect de studiu:

LUCRAREA LUI ELISEI

Săptămâna 1-a, 8—5 Mai: paragraf 1—25.

Săptămâna 2-a, 10—14 Mai: paragraf 26—49.

Duminecă 1 Mai:

Credințioșia lui Iosif

Duminecă 8 Mai:

Pledoaria lui Iuda

LUCRAREA LUI ELISEI

„In aceasta este desăvârșită iubirea între noi, ca să avem îndrăzneală în ziua judecării: fiind că ce fel este acela astfel suntem și noi în lumea aceasta”. — 1 Ioan 4:17.

NUMELE ELISEI înseamnă „Dumnezeu este mântuirea mea”. Elisei fu uns ca să ia locul lui Ilie. Ilie ilustra lucrarea bisericii pentru un anumit timp. Această lucrare era de a da o mărturie pentru Iehova că este Dumnezeu cel adevărat, și de a restaura celor credincioși marile adevăruri fundamentale, care fură răpite, și de a restaura pe unii la credința apostolilor. Din cuvintele profetului Malachi reiese că dacă părinții nu vor fi întorși către copii și copii către părinți, Dumnezeu va lovi pământul cu blestem, care înseamnă că asupra lumii trebuie să vie un timp de mare strâmtorare.

²Din cuvintele lui Isus din Matei 24 reiese că după războiu, foame, ciumă, cutremure de pământ și alte dovezi care se vor perânda pentru a mărturisi prezența Domnului și sfârșitul lumii, are să urmeze un timp favorabil pentru mărturisirea vestilor bune despre împărăție; iar după ce acest lucru va fi sfârșit, va urma mânia lui Dumnezeu și un timp de strâmtorare cum nu s'a mai văzut pe pământ înainte și nici nu va mai fi după aceea. (Matei 24:21, 22) Deoarece Elisei fu uns pentru îndeplinirea unei anumite lucrări pentru Dumnezeu, este evident că el tipifica pe unșii lui Dumnezeu cari sunt chemați și au în mâini săvârșirea unui lucru în numele său și care lucru trebuie să se facă într'un timp de mari pericole. Făcând această lucrare, cei unși își dau seama că Dumnezeu este scutul și mântuirea lor și de aceea nu se tem.

³Ilie avea de săvârșit o mare lucrare în cursul căreia el a dovedit un curaj și o îndrăzneală specială. Fără frică sau temere el a avut îndrăzneală să propue regelui proba cu profetii lui Baal, și apoi să-i ucidă. Mai târziu, când Iezabel s'a pus pe urma lui el deveni fricos și fugi. Ulterior Ilie și-a recâștigat curajul reluându-și lucrul; apoi, împreună cu Elisei, Ilie a umblat eu credincioșie până Dumnezeu l'a luat. Din toate experiențele lui Elisei nimic nu se arată că el ar fi avut vre-o frică de cineva sau de ceva. Este

prea evident că Elisei reprezintă opera celor unși după ce Ilie a fost ridicat dela dânsul, și pe care ei o săvârșesc fără nici o frică.

⁴În textul mai sus citat, apostolul spune că aceia în care iubirea lui Dumnezeu este desăvârșită de nimic nu se tem. Pentru ce să aibă cineva frică? Răspunsul este: Numai acela poate să aibă frică care dorește să se păstreze pe sine și să fie scutit de muștrări, batjocuri sau vr'o pagubă. Astfel cauza temerii este egoismul. Iubirea desăvârșită înseamnă invederarea completă a ne-egoismului. Acela care este desăvârșit în iubire nu se teme, fiindcă unul ca acesta își dă seama că Dumnezeu este mântuirea lui. Cuvântul Elisei înseamnă tocmai aceasta. Mai departe apostolul spune, că în ziua judecării Domnului acei cari vor fi la acel timp desăvârșiți în iubirea sa vor avea îndrăzneala să mărturișească pentru numele său; iar această îndrăzneală a lor va însemna să deie o mărturie puternică pentru Domnul și pentru adevăr, fără nici o frică sau temere.

⁵Faptele și împrejurările de care a fost înconjurat Elisei, precum și experiențele prin care a trecut, dovedesc în mod clar, că la un anumit timp în experiențele bisericii și anume în cursul judecării Domnului asupra bisericii și asupra națiunilor, se va da o mărturie mare pentru Domnul, care mărturie va trebui să fie dată în mod hotărît și fără nici o frică. După arătarea Scripturilor această lucrare a bisericii sau a celor unși la încheierea veacului creștin, este tipificată în mod evident prin Elisei. Nu încapă nici o îndoială în mintea celor credincioși, că atât Ilie cât și Elisei reprezintă opera bisericii, și nu reprezintă pe indivizi ca atare.

MARTORI PENTRU DUMNEZEU

⁶După ce Elisei fu uns de profet în locul lui Ilie el s'a sculat și a servit acestuia. Ilie și-a continuat lucrarea sa, și nimic nu se mai spune despre Elisei până la timpul când Ilie fu ridicat la cer. Prin umblarea sa, Ilie a continuat să mă-

turcăvescă că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat. Injunghierea preoților lui Baal se pare că n'a avut nici un efect asupra mai marilor sau stăpânitorilor lui Israel. Ei continuară în idolatria lor. Mai târziu regele lui Israel deveni bolnav și trimise soli la reprezentanții diavolului ca să i-se spună dacă va trăi sau va muri. (2 Regi 1:2-6) Apoi Dumnezeu îndrumă pe Ilie să facă o nouă dovadă prin care mai marii și stăpânitorii lui Israel să recunoască că numai el este Dumnezeu adevărat. Aceasta s'a întâmplat în acea, că Ilie făcu să cază foc din cer asupra trinișilor împăratului și să-i nimicească.

⁷Stăpânitorii pământului erau afară din cale bolnavi către sfârșitul anului 1917 și începutul anului 1918. Războiul ajunsese la o mică culme, și aceștia își puneau întrebarea dacă lumea se va mai însănătoșa vre-odată din catastrofa prin care trece. Tot cam pe la acest timp unșii Domnului, clasa Ilie, a făcut o mare răspândire a Volumului 7 în creștinătate și în întreaga lume, urmată de o altă răspândire a foilor: „Căderea Babilonului” și „Vestea Împărăției”.

⁸Vestea adevărului pe care o conțineau aceste tractate, a fost poate cea mai arzătoare lovitură dată sistemului lui Baal și aderenților acestuia în cursul prezenței a doua a Domnului. Prin conținutul acestor vești s'a spus împăraților de pe pământ, că au să cadă și nu se vor mai însănătoșa niciodată, și că a sosit împărăția cerului. Vestea publicată în aceste tractate înălța pe Dumnezeu și împărăția sa. Clasa antitipică a lui Ilie susținea cu putere la însemnătatea numelui său: „Iehova este Dumnezeul meu”, spunând lumii că Dumnezeu veacului prezent este Diavolul și că sfârșitul acestei lumi s'a apropiat. La 24 Februarie, 1918, s'a dat prima lectură publică asupra subiectului: „Lumea s'a sfârșit—Milioane ce trăesc acuma nu vor muri niciodată”. Această veste a fost dată unei mari adunări publice. În ziua următoare a început arestarea poporului lui Dumnezeu.

ILIE LUAT

⁹Vorbind despre Elisei și Ilie, Scriptura mai spune: „Și când voi Iehova să ridice pe Ilie la cer în vârtej de vânt, atunci Ilie și Elisei puseseră dela Ghilgal”. (2 Regi 2:1) Apoi împreună, evident reprezentând pe aceeași clasă, cei doi puseseră dela Ghilgal până la Iordan. Elisei nu voi nici cum să se despartă de Ilie. Elisei știa cum că Ilie are să fie luat în curând. (2 Regi 2:5)

După ce ajunseră la Iordan, „luă Ilie mantia sa, și o îndoi, și lovi apele, și se despărțiră într-o parte și în alta, și trecură anândoi pe uscat”.—2 Regi 2:8.

MANTIA

¹⁰După cum s'a explicat în alte articole ale acestei reviste mantia reprezintă mijlocul prin care cineva este cunoscut sau deosebit de altul. După acest fel de a judeca, mantia lui Ilie ar însemna: „Cel care o îmbracă este cunoscut ca unul care este aprobat ca martorul lui Dumnezeu, e vorba de vestea adevărului pe care dânsul martorul lui Dumnezeu, el mărturisi despre vestea adevărului, prin aceasta deveni cunoscut și aprobat ca martorul lui Dumnezeu. Astfel, trebuie să spunem că atunci când e vorba de mantia lui Ilie, care era un martor aprobat al lui Dumnezeu, e vorba de vestea adevărului pe care dânsul trebuia s'o mărturisească spre mărirea lui Dumnezeu.

¹¹Ilie și-a îmbrăcat mantia și a lovit apele Iordanului. Ape, în înțelesul scripturilor, înseamnă popoare, iar apele Iordanului ar însemna adunătura sau mulțimea popoarelor. Cuvântul Iordan înseamnă „ai judeca jos”. Lovirea apelor acestui râu ar însemna că a sosit timpul pentru a da o mărturie popoarelor care formează creștinătatea, și care mărturie să constituie o preînștiințare a lor. În mod antitipic mantia reprezintă astfel vestea lui Dumnezeu, pusă în formă de broșuri și tractate, pregătite anume pentru popor. Volumul 7, foaia „Căderea Babilonului” și vestea împărăției conțineau tocmai această veste, a cărei distribuire a continuat până ce opera lui Ilie s'a sfârșit. Lovirea creștinătății cu vestea adevărului n'a fost decât un curent sau un vânt care atâță focul, deja aprins, împotriva unsului lui Iehova. Stăpânitorii erau aprinși de mânie.

CARUL DE FOC

¹²După ce Ilie și Elisei trecură peste Iordan, și un timp oarecare, ei mergeau împreună. „Și a fost, pe când încă umblau vorbind, iacă, un car de foc și cai de foc îi despărțiră pe amândoi; și se sui Ilie prin vârtej de vânt la cer. Iar Elisei vedea și striga: părinte, părinte, carul lui Israel și călărimea lui; și nu-l mai văzu pe el; și apucă vestmintele sale, și le sfâșie în două bucăți”.—2 Regi 11:12.

¹³Răpirea lui Ilie însemna sfârșitul operei sale, și însemna sfârșitul operei antitipice a lui

Ilie, care trebuia să aibă loc la a doua venire a Domnului. Carul de foc a fost mijlocul care a despărțit pe Ilie de Elisei. Ilie fu răpit printr'un vârtej. Nu există nici un semn că între Ilie și Elisei ar fi existat vre-o neînțelegere. Dimpotrivă cei doi profeti erau în deplină armonie, să iubeau unii pe alții și erau devotați unul altuia.

¹⁴In mod antitipic cei doi reprezintă pe aceeași clasă a unșilor lui Dumnezeu, deosebiți numai de felul lor de lucru. Căruța este mijlocul de a transporta un lucru dela un loc la altul. Căruța aceasta reprezintă astfel organizațiunea întrebuintată de Domnul pentru transportarea și răspândirea vestei adevărului. Nu există altă societate pe lume afară de organizația Domnului, care să se privească acestor umbre. Societatea a fost organizațiunea Domnului în cursul timpului de seceriș ca să ducă oamenilor adevărul. O căruță de foc ar însemna stări nimicitoare în căruță sau în organizațiunea pe care o reprezintă. Căii reprezintă doctrine sau învățături. Vârtej înseamnă strâmtorare mare. În ce chip se potrivesc astfel faptele știute cu simbolul acestei profetii?

FAPTELE

¹⁵In primăvara anului 1918, acei cari erau credincioși, la Societate, erau ocupați cu mâini și cu picioare pentru lățirea adevărului în formă de broșuri și tractate. Doctrinile sau învățăturile despre adevăr, condensate în aceste broșuri și cărți, au format sau au devenit o scuză pentru unii ca să cauzeze turburare și experiențe înfocate în rândul celor dela Societate. În timp ce acest foc era în curs, asociațiunea nesfântă a Diavolului a crezut că i-a sosit timpul ca să ia măsuri de reprimare și oprirea răspândirii adevărului. Între cei dela Societate, s'au găsit unii care au intruchipat pe Iuda, întocmai cum Domnul a prezis că se va întâmpla, și care vor uri și pe frații lor.—Matei 24:10.

¹⁶In timp ce căruța era în foc, care foc deosebia pe frații unii de alții, asupra clasei Ilie s'a năpustit o mare strâmtorare, fiind urmăriți și astfel lucrul societății a încetat pe neașteptate. Acest fapt a marcat sfârșitul lucrării lui Ilie. La acest timp și cu această ocaziune Ilie fu răpit în nouă. Asta nu înseamnă că doar indivizii ar fi fost răpiți; dar întru cât Ilie nu era tipul indivizilor ci a unei lucrări; răpirea sa înseamnă sfârșitul lucrării pe care Ilie avea să o facă.

¹⁷Scriptura arată că Ilie fu răpit prin vâr-

tej către cer. Cer înseamnă un loc înalt. Noi știm că Ilie nu putea fi ridicat în fața lui Dumnezeu, deoarece. Isus ne spune mult mai târziu: „Nimeni nu s'a suit la cer”. (Ioan 3:13) Ilie era un tip. El fu răpit prin vârtej către cer și nimic nu se mai știe despre dânsul după aceasta. În mod antitipic aceasta înseamnă că lucrarea lui Ilie la un anumit timp și dată s'a terminat, și aceasta a fost raportată lui Dumnezeu de clasa lui Ilie. Acest lucru, după cum oricine poate să vadă, s'a întâmplat odată cu experiențele înfocate din 1918, după cum se vede din pățanii și din învățătura Scripturilor.

¹⁸Când Elisei a observat răpirea lui Ilie, el strigă: „Părinte, părinte, carul lui Israel și călărimea lui”. Când cei consacrați și unși ai Domnului, care iubeau cauza Domnului mai mult decât însăși viața lor, au observat necazurile care s'au năpustit asupra societății și despărțirea multora dela lucru, mulți dintre dânsii au început să strige: „Dumnezeule, Dumnezeule, societatea și adevărurile pe care le-a învățat, au căzut oare la pământ?” Mulți dintre ei erau în mare necaz. Acest necaz și această întristare au fost tipificate prin faptul că Elisei și-a luat vestmintele și le-a rupt. Elisei n'a mai putut să-l vadă pe Ilie.

LUAREA MANTIEI

¹⁹Elisei a apucat mantia lui Ilie, care căzuse dela dânsul, se întoarce și a stat pe malurile Iordanului. Starea lui acolo însemna un oarecare timp de a nu face nimic. În 1918 opera de mărturisire a adevărului a fost pe neașteptate oprită, și a trebuit un oarecare timp ca să se găsească aceia care voiau să meargă înaintea cu lucrul. Ilie fusese răpit dar lucrarea Domnului nu era terminată. Se sfârșise orice străduință din partea celor unși ai Domnului ca să întoarcă inimile creștinilor nominali la credința părinților lor. Experiențele care au urmat după aceea dovedesc aceasta în mod hotărât. Partea de lucru incredințată lui Ilie, adică restaurarea adevărilor fundamentale, era acum terminată; prin urmare, s'a terminat și cu Ilie, sau cu opera pe care el o reprezintă.

²⁰Dar opera de a mărturisi pentru numele lui Dumnezeu și despre împărăție nu era încă sfârșită. Ce trebuia să se mai facă? Starea lui Elisei pe malurile Iordanului reprezintă timpul din primăvara anului 1918 până în toamna anului

1919. Acest timp era un timp de neactivitate, nesiguranță.

Deoarece Ilie terminase opera de restaurare, și deoarece opera de restaurare nu era totodată și opera de a da mărturie, și deoarece Elisei fu uns în locul lui Ilie, urmează că opera lui Elisei trebuie să fie o operă care să mărturisească despre numele lui Dumnezeu, să anunțe ziua mântuirii sale și să înalțe steag popoarelor, ca acestea să-și deie seama că a sosit ziua mântuirii lor.

CEREREA LUI ELISEI

Lucrurile care s'au întâmplat după 1918 par a se potrivi cu cele întâmplate lui Elisei. Spiritul lui Ilie era să fie spiritul care să-i deosebească pe aceia care vor face lucrul ce trebuia făcut. „Și după ce trecură, zise Ilie lui Elisei: Cere ce să fac ție, mai înainte de a fi răpit dela tine. Și Elisei zise: să fie rogu-te, o îndoită parte a spiritului tău pe mine. Iar el zise: greu lucru ai cerut: dar de mă vei vedea răpindu-mă dela tine, îți va fi așa; iar de nu, nu va fi așa”. (2 Regi 2:9, 10) Tot acela care va manifesta spiritul lui Ilie, după ce acesta fu răpit, face parte din clasa Elisei, care a rămas.

Ca urmare a necazurilor de foc din 1918, era greu un timp ca să se știe cine este de partea Domnului și cine contra lui. Tot cam pe la acel timp s'au format mai multe grupe de credincioși cari susțineau a fi consacrați Domnului și a sta în armonie cu dânsul. Unele dintre aceste grupe susțineau că numai ei formează turma cea mică, iar alții formează turma cea mare; și toți aceștia n'aveau decât idei foarte slabe despre ceea ce trebuia să se lucreze. În curând însă Domnul a făcut clar pe aceia care trebuie să-i deie mărturie pentru dânsul. Ținând seama că mantia lui Ilie înseamnă aprobare precum și un semn de deosebire pentru Domnul, observăm că Elisei a luat mantia care căzu dela Ilie și s'a folosit de ea.

Perioada de nelucrare s'a sfârșit în 1919. În Septembrie a aceluiaș an s'a ținut o conferință generală a celor consacrați, care avu loc la Cedar Point, Ohio. Niciodată înainte n'a existat o conferință de dulceață frățească ca aceasta. Atunci și acolo, s'a arătat și s'a văzut că ne stă înainte o mare lucrare de isprăvit, pe care cei consacrați trebuie s'o facă pentru și în numele Domnului. S'au anunțat planuri noi de lucru, și din aceia începând frații au început să lucreze în armonie unii cu alții, și așa au dat o nouă putere lucrului de mărturie pentru numele Domnului.

O INDOITĂ PARTE

Cererea pe care a făcut-o Elisei lui Ilie a fost ca el să primească o îndoită parte din spiritul lui Ilie. Răspunsul lui Ilie a fost: „Acesta e ceva de tot greu: dar dacă mă vei observa înălțându-mă, atunci ți-se va face”. Cuvintele „de mă vei vedea”, înseamnă dacă vei putea discerne. Cu alte cuvinte luând înțelesul antitipic al acestora, înseamnă: „Dacă vei discerne că Domnul face o anumită lucrare până la un anumit timp, și apoi lucrarea este întreruptă, și vei discerne că Domnul mai are și o altă lucrare de făcut, și-ți vei da seama că lucrarea sa a fost reprezentată un timp prin Ilie și apoi prin Elisei, vei primi o îndoită parte a spiritului meu”. Cuvântul „îndoită” înseamnă *de două ori atâta*. Spiritul lui Ilie era spiritul iubirii pentru Dumnezeu, era o devotațiune neegoistă a lui Ilie. E de așteptat deci că lucrarea lui Elisei să fie caracterizată prin un îndoit entuziasm și zel și iubire devotată pentru cauza Domnului, pe care credincioșii o vor îndeplini fără nici o frică.

FAPTELE

La conferința mai sus amintită din anul 1919, poporul lui Dumnezeu și-a dat seama despre deosebirea dintre Ilie și Elisei, și ca rămânând reprezentau o lucrare care trebuia făcută de aceeaș clasă. În Septembrie, anul 1922, s'a ținut o altă conferință la acelaș loc. Între timp consacrații Domnului înaintaseră cu lucrul în mare măsură și se pregăteau pentru o lucrare și mai mare. Nu exista înainte de 1918 o organizațiune sistematică pentru facerea lucrului.

În 1922 organizațiunea Domnului a început să vestească în mod sistematic pe Rege și împărăția sa. Poporul lui Dumnezeu văzuse deosebirea dintre lucrarea lui Ilie și a lui Elisei, și ca urmare a acestei vederi mai clare a lor, ei au și început să manifeste un îndoit spirit și zel pentru îndeplinirea ei. Toți acei cari sunt cu adevărat consacrați și cari au stat lângă adevăr și în armonie cu organizațiunea lui Dumnezeu pot mărturisi cu privire la zelul înmulțit și devotațiunea îndoită a celor consacrați pentru Domnul și lucrarea sa.

S'a dat o mare mărturie pe pământ în cursul celor cinci ani trecuți. Domnul a îngăduit și a dat poporului său privilegiul să instaleze mari stabilimente de tipărire în deosebite părți ale pământului, ca să tipărească cărți, broșuri și foi cu milioanele și să le pună în mâna poporului pe

un pret aproape de nimic. Mai departe, începând cu 1922 s'a inventat Radio. Și în ultimii ani Societatea a întrebuințat mai multe stațiuni de emisie prin care vestea adevărul și vestea Domnului a fost dată poporului în ciuda tuturor piedecilor puse de sistemele nelegiuite. Mulți au auzit de vestea despre Domnul și împărăția sa. Tot dela 1922 începând, Domnul și-a revărsat spiritul asupra bisericii sale mai mult ca ori când înainte, întocmai după cum prezise prin profetul său Ioel. (Ioel 2:28, 29) Adunările au fost organizate să lucreze cum nu fuseseră niciodată înainte. Ca rezultat, și datorită unei îmboldiri a iubirii neegoiste, lucrarea Domnului a mers înainte măret și maiestros: iar raportul de pe 1926 arată rezultate cum nu s'au obținut niciodată înainte, rezultate de preamărire lui Dumnezeu și înmulțire a lucrului său.

DOMNUL ÎN TEMPLUL SĂU

²⁹Avem dovezi scripturale că din 1918 Domnul este în templul său. După o examinare a celor consacrați, el a îmbrăcat pe clasa templului cu haina dreptății și vestimântul mântuirii. Cât de mult se potrivește numele de Elisei („Dumnezeu este mântuirea mea“) clasei templului! Acestei clasă a templului, antitipicului Elisei, Domnul îi încredințează interesele sale, cari sunt interesele împărăției. Începând de atunci și până acum, cei care formează clasa Elisei au primit o mare lumină precum și mari privilegii de lucru. Fiind în templul Domnului, mințile lor umplută cu o mare lumină, au continuat să crească în spiritul Domnului, dându-și seama că „Bucuria Domnului este puterea lor“, punând orice străduință să desfășure lucrarea incredințată lor fără frică sau vreo abatere dela dânsa.

³⁰Nu s'a mai făcut nici o încercare după terminarea operei lui Ilie de a întoarce creștinătatea la credința lui Isus și a apostolilor. Creștinătatea este alungată pentru totdeauna. Creștinătatea și-a luat bună ziua dela Domnul și împărăția sa aprobând sistemele Diavolului în locul împărăției lui Dumnezeu. Opera clasei Elisei este a mărturisi că Iehova este Dumnezeu, că Isus Christos este regele său pe tronul său, că s'a apropiat împărăția cerului și că Domnul și-a început domnia. Aceștia încearcă să înalțe steag poporului și caută să ducă vestea adevărului acelora care sunt ținuți în robia sistemelor nominale.

PENTRU CE SUNT FARĂ FRICĂ

³¹Din pățania lui Elisei reiese că el era nefricos. Elisei cel antitipic trebuie să arate același spirit. Și Ilie era nefricos mai tot timpul; dar atunci când fu amenințat de o femeie să fugi, fiind că avea la spatele sale pe rege. Biserica avu și ea o experiență la fel cu aceasta în cursul războiului mondial, când o întreagă armată, cu care și cu cai, fu trimisă de către dușman să-l înconjure pe Elisei în timpul nopții, dar el era absolut nefricos. Ca dovadă despre aceasta și de încrederea pe care o avea în Dumnezeu el l'a chemat pe servul său și i-a zis: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi, decât cei cu ei“. — 2 Regi 6:16.

³²Trebuie însă să ne amintim că atât Ilie cât și Elisei erau tipuri. Ei reprezentau o lucrare care avea să fie făcută sub anumite împrejurări la un anumit timp. Deoarece Domnul a venit deja în templul său, el a venit să judece întâi casa sa și apoi națiunile. Suntem deci în ziua de judecată a lui Dumnezeu, arătată în textul din 1 Petru 4:17. Clasa antitipică a lui Elisei primește porunca să nu aibă nici o frică și întocmai după cum numele înseamnă — „Dumnezeu e mântuirea mea“ — ei spun: „Dacă Dumnezeu este cu noi, cine poate fi împotriva noastră?“ — Romani 8:31.

³³Iubind pe Domnul mai mult de cât viața lor, clasa Elisei nu avu nici o frică de ceea ce i-ar putea face omul sau diavolul. Ei susțin, ca clasă, și pretind promisiunile pe care le-a făcut Domnul, când a zis: „Iubiți pe Iehova, toți curioșii săi: pe cei credincioși îi păzește Iehova.“ (Psalm 31:24) Dânsilor se întâmplă ceea ce apostolul spune: „Sunteți în ziua judecării, deci să aveți toată îndrăzneala pentru a vesti adevărul. Iubirea n'are frică, căci iubirea desăvârșită alungă orice frică.“ Clasa Elisei apreciază privilegiul de a fi incredințată să mărturisească pentru Dumnezeu. Este cea mai însemnată chemare a lor în viață; și atunci când această mărturie s'a dat, are să vie sfârșitul.

INCURAJAREA

³⁴Lumina desăvârșită a adevărului dumnezeesc strălucește asupra Pietrei așezată în Sion. (Zaharie 3:9) Din timp în timp lumina strălucește tot mai mult din templul celor care sunt unși și se află în clasa templului. Numai lor li se aplică prețioasele făgăduințe ale timpului de acum și numai ei le pot înțelege. Printre aceste promisiuni însă este și aceasta: „Mă bucur în Iehova,

sufletul meu este vesel în Dumnezeuul meu: căci m'a îmbrăcat cu vestmântul mântuirii, m'a învățat cu mantia fericirii, ca pe un mire ce-și pune podoba, ca pe o mireasă ce se împodobește cu sculele ei."—Isaia 61:10.

³⁵Aceștia își dau seama că au mărturia Domnului și el este mântuirea lor. Ei mai recunosc că Domnul le-a dat vestmântul mântuirii și sunt îmbrăcați în haina dreptății. Către aceștia, Domnul se adresează: „Voi sunteți martorii mei, că eu sunt Dumnezeu.” (Isaia 43:10, 12) Ei aud poruncile lui Dumnezeu și nu mai știu de bucurie cum să le împlinească.

³⁶Clasa Elisei Dumnezeu îi zice: „Treceți, treceți, prin porți; pregătiți drum poporului, înălțați calea; scoateți afară pietrele: pregătiți steag popoarelor.” (Isaia 62:10) Pentru atingerea și îndeplinirea acestei misiuni, clasa Elisei își pune toate silințele să măturisească despre împărăție. Cu ajutorul Domnului ei adună pietrele cari au fost piedeci în calea multor creștini de a cunoaște pe Domnul, arătând o cale dreaptă, și arată poporului că este singura cale de a ajunge și cunoaște pe Domnul. Ei înalță poporul steagul lui Dumnezeu, pe care steag e scrisă binecuvântarea pe care dăștii au s'o primească atunci când împărăția sa va fi pe pământ.

³⁷În cursul acestei mărețe lucrări, clasa Elisei nu este în necunoștință despre faptul că Diavolul a fost aruncat din cer și că acum a pornit un războiu inversunat împotriva rămășiței din seminția femeii și a acelor care au poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Christos. (Apocalips 12:17) Ei știu că Diavolul încearcă să se folosească de toate mijloacele la îndemână pentru ai nimici pe ei și opera lor. Dar ei nu se tem. Nefrica lor se datorește faptului că îl cunosc pe Domnul și știu cum că Dumnezeu este mântuirea lor. Adresându-se lor Domnul le zice: „Ampus și cuvintele mele în gura ta, și te-am acoperit cu umbra mâinei mele ca să plantez cerul și să întemiez pământul, și să zic către poporul Sionului: tu ești poporul meu.”—Isaia 51:16.

³⁸Dumnezeu a plantat cerurile prin aceea că l'a asvârlit pe Satan și și-a așezat pe Regele său pe tronul său. Actualmente el așează temelia noului pământ, sau noi stăpâniri pământești. El poruncește poporului său să deie o mărturie despre aceasta, și în timp ce ei fac aceasta el promite să-i acopere cu umbra mâinei sale, ca să nu li se întâmple nimic rău. Aceia care fac aceasta fără frică și din dragoste desăvârșită formează rămă-

șița Domnului și cărora Domnul le zice: „În ziua aceea Iehova, Dumnezeuul oștirilor, va fi cunună frumoasă, și diademă măreață pentru rămășița poporului său și spirit de judecată pentru cei ce șade la judecată, și întărire la cei ce împing rezbelul până la porți.”—Isaia 28:5, 6.

³⁹„Ziua cea mare și înfricoșată a lui Iehova” se apropie. Organizațiunea pământească a lui Satan e aproape de dărâmare. Puterile rele se pregătesc spre lupta din urmă. Când mărturia va fi dată tuturor națiunilor, atunci această zi va veni și va fi însemnată prin un timp de strămtorare cum nu a fost încă pe pământ, și care va fi sfârșitul lumii rele din prezent. (Matei 24:21, 22) Dar în cursul acelei strămtorări asupra dușmanului, rămășița poporului lui Dumnezeu va fi scăpată, adecă clasa Elisei, fiind ridicată și înălțată prin Christos. (Zaharia 14:1, 3) Toți cei consacrați de pe pământ, incluzând și pe aceia care sunt robi prin diferite timpuri ale dușmanului, sunt parte din organizațiunea lui Dumnezeu, simbolizată prin Ierusalim cari unele ori sunt numiți cu numele de Sion.

⁴⁰Clasa Elisei, având privilegiul de a fi martorii Domnului, sunt picioarele sale care duc vestea păcii și mântuirii acelor cari doresc binecuvântările Domnului. Profetul Isaia avu o vedenie despre aceste picioare, și într'un grai plin de mirare a spus: „Cât de frumoase sunt pe munți picioarele celui ce dă în știre binele, celui ce face să se audă pacea, celui ce dă în știre binele, celui ce face să se audă mântuirea, celui ce zice către Sion: Dumnezeuul tău domnește.”—Isaia 52:7.

IMPOTRIVITORII

⁴¹Este clar din învățătura scripturilor că în cursul acestei lucrări arătate mai sus vor fi unii care vor spune că sunt consacrați ai Domnului și care se vor împotrivi lucrării făcută de Elisei. Aceștia au umblat și ei împreună cu clasa Ilie, dar neputând să-l vadă că el a fost răpit, și lipsind să vadă opera lui Elisei, ei îngăduie ca să fie confuzați în mintea lor în privința lucrării pe care Domnul o desfășură acuma și se pun împotriva fraților lor care sunt angajați în această muncă. Prin profetul său Dumnezeu spune: „Ascultați cuvântul lui Iehova, voi cei ce tremurați de cuvântul său: frații voștri care vă urăsc, și vă leapadă pentru numele meu au zis: mărească-se Iehova; dar el se va arăta spre bucuria voastră, și aceia se vor rușina.”—Isaia 66:5.

⁴²Faptele arată că dela începutul operei lui Elisei au fost unii care susțineau a fi în adevărul de față și care s'au împotrivit din răspuțeri lucrului desfășurat; aceștia n'au avut privilegiul să-l vadă și să aprecieze lumina care vine din templu tocmai pentru faptul că n'au putut să vadă deosebirea dintre lucrarea lui Ilie și opera lui Elisei, și mai ales pentru că s'au împotrivit celor din urmă. Ca urmare a acestui fapt ei n'au primit o îndoită parte a spiritului Domnului, după cum spune profeția.

⁴³Apoi profetul spune: „Voce de vuiet din cetate: voce din templu; vocea lui Iehova, care răspătește neamicilor săi.” (Isaia 66:6) Atunci când vocea omenească este bine întonată, este cel mai armonios cântec omenească. Nu există instrument care să poată înlocui vocea omenească. Pe de altă parte o voce ne strunită și frântă nu e decât un sgomot care reprezintă nearmonie și incurcătură. Astfel profetul spune că vine din cetate, dela acei pari susțin a fi organizațiunea lui Dumnezeu, o voce de sgomot, un sunet nearmonios și care nu este în armonie cu opera Domnului.

⁴⁴Apoi vine din templu o altă voce care este vocea Domnului. Aceasta este frumoasă și armonioasă, fiind că este în deplină armonie cu Domnul. Clasa Elisei proclamă această veste. Vocea este simbolul unei vești a adevărului. Acei care proclamă această veste, după cum este arătată la Isaia 52:6, sunt picioarele lui Christos, angajate să îndeplinească opera lui Elisei. Aceștia mai sunt numiți și veghetori, profetul Isaia spune despre ei: „Vocea custozilor tăi; ei înalță vocea, ei cântă cu toții; căci văd, ochiu către ochiu că Iehova s'a întors în Sion.” (Isaia 52:8) Aceștia sunt aceia cărora Domnul le-a încredințat interesele sale; sunt veghetorii săi, păzind și îngrijind de interesele împărăției sale. Ei văd ochiu către ochiu în ce privește marile adevăruri ale planului lui Dumnezeu pe care îl desfășură acum.

⁴⁵Inima lor este plină de bucurie și astfel își înalță vocile unite ca să cânte mărire lui Dumnezeu. Ei cântă de bucurie în timp ce vestesc în lung și în lat vestea cea bună a împărăției. Ei văd că Domnul este în templul său; că diavolul a fost aruncat jos din cer; că regele a intrat în acțiune; că sunt acoperiți cu haina dreptății și au primit vestmântul mântuirii; că Domnul le-a dat spiritul său; că Peatra de temelie a fost așezată în Sion, și că asupra acestei pietre strălucește lumina deplină a adevărului care strălu-

cește în fața celor credincioși din templu. Ei nu mai au nici o frică fiind că nu se mai gândesc la dănsii ei sunt cu totul devotați Domnului. Mâncarea și beutura lor este de a cunoaște și face voia lui Dumnezeu; și prin ajutorul și hărul său ei se străduiesc să-i îplinească poruncile, care porunci nu sunt grele, ci o bucurie a inimii lor. Aceasta este starea clasei lui Elisei, însărcinată cu ducerea la îndeplinire a operei tipificată de Elisei.

ASCULTAREA

⁴⁶În ochii Domnului ascultarea este mai bună decât sacrificiul. Fiecare trebuie să facă jertfă pentru a putea fi conceput de spiritul Domnului, însă acum, după ce unul a devenit făptură nouă în Christos, ascultarea este absolut obligatorie. Isus a spus: „Dacă mă iubiți pe mine, veți păzi poruncile mele; și eu vă voi iubi pe voi, și deosemena tatăl meu.” Poruncile date acum clasei Elisei, pe cât sunt de clare, pe atât și de convingătoare așa că nu mai incapa nici o îndoială că ce trebuie să facă fiecare. O mărturie trebuie dată națiunilor că Iehova este Dumnezeu: poporul trebuie să i-se spună că a sosit împărăția lui: trebuie să vestească ziua mănii lui Dumnezeu; să se înalțe poporul steagul Domnului, și toate acestea trebuie să le facă clasa Elisei. Cum au să fie făcute?

⁴⁷Poate această lucrare să fie făcută prin incrușișarea mâinilor? Poate fi făcută prin aceea că stăm înaintea cătorva în adunare și le predicăm? Poate aceasta fi îndeplinită prin înfățișarea unei fețe pioase și prin cuvintele: „O, ași dori să mă scap de acest trup și să ajung odată acasă la odihnă?” Pentru ce a îngăduit Domnul ca poporul său să aibă mai multe stabilimente de tipărire a cărților și tractatelor cari conțin vestea adevărului? Oare acestea să fie nesocotite? Dimpotrivă! Ele trebuie să fie trebuințate și vestea adevărului trebuie să ajungă în mâinile poporului, spre mărturie.

⁴⁸Dar cine are să pună această veste în mâna poporului? Numai surorile? Răspunsul este că lucrarea o va face clasa Elisei, fie că aceasta se compune din femei, bărbați colportori, peregrini, oficanți, funcționari sau simpli muncitori. Nici unul dintre cei cari fac parte din clasa Elisei nu au nevoie să i-se spună să o facă asta; ei simt o deosebită plăcere să pună mâna pe mantie, care e vestea adevărului și să se grăbească cu dânsa

să lovească apele, adică să o pună în mâna poporului.

Cu ajutorul radio-lui astăzi se străpung păreții grăsi ai închisorilor și să trage atențiunea prizonierilor la vestea de eliberare a lui Dumnezeu. Acestui foc de avans al adevărului îi urmează echipele de atac cu adevărul în formă tipărită, pe care o pun în mâna poporului. Toți acei care susțin a fi consacrați Domnului să se întrebore: ascult eu de Domnul; îl iubesc eu; îmi dovedese eu iubirea prin aceea că îi țin poruncile? Acei care țin joruncile sale sunt fericiți și bucurosi, și bucuria Domnului este puterea lor.

INTREBĂRI BEREANE

- Ce însemnă numele Elisei? Din ce a constat lucrul lui Iie? Se aștepta atunci ca pământul să fie scutit de a fi lovit cu blestem? Când era să fie îndeplinită lucrarea lui Elisei? Și din cine se compune această clasă? § 1, 2.
- A avut Iie vreodată frică? A fost Elisei fricos? Ce l-ar putea face pe un creștin să fie fricos? Ce o face pe clasa Elisei să fie îndrăzneată? § 3-5, 31-33.
- Ce s'a întâmplat între rege și Iie după ungerea lui Elisei? Cum s'a împlinit aceasta? Istorisește răpirea lui Iie? § 6-9.
- Ce reprezenta mantia lui Iie? Ce însemna că el a lovit apele Iordanului? § 10-11.
- Ce însemna carul de foc și vântejul? Ce a spus Elisei

atunci când Iie a fost răpit? Potriveste aceasta celor întâmplare în anticip. § 12-18.

Ce reprezenta starea lui Elisei pe malul Iordanului? Ce avea să facă acum Elisei? § 19-21.

Care a fost cererea lui Elisei dela Iie, și răspunsul acestuia? Când a început aceasta să se împlinească și cum? Ce fapt a arătat că sunt în adevăr acei care formează clasa lui Elisei? § 22-28.

Ce avea Domnul să facă atunci când avea să vină în templul său? Care au fost experiențele lui Elisei începând dela acel timp? În ce s'a deosebite lucrarea lui Elisei de a lui Iie? § 29, 30.

Cum se împlineste la acest timp Isaia 61:10? Ce poruncă se da acum clasei Elisei, și în ce chip se supune ea acestei porunci? § 34, 36.

Este vre-un pericol prezent pentru acei cari țin poruncile lui Dumnezeu? În ce chip a plantat Dumnezeu cerurile și așează el acum temelii Noului pământ? Pentru ce s'a tot amânat lovirea pământului? Cine împlineste acum profeția lui Isaia 52:7 și cum? § 37-40.

Se putea aștepta clasa lui Elisei la vre-o împotrivire din partea acelor care umblau cu dânsul? Pentru ce s'ar împotrivi acestia lucrării Domnului de acum? Care sunt faptele? § 41, 42.

Ce este „vocea de vuet din cetate” și „vocea din templu” (Isaia 60:6)? Pentru ce își mântă clasa templului vocea în cântece de bucurie? § 43-45.

Ce cere Domnul dela poporul său? Ce poruncă li-se da în mod deosebit acum? Cine o îndeplinește și cum? A fost Elisei îndemnat să ridice mantia lui Iie? Are nevoie clasa lui Elisei de a fi îndemnată. În ce chip străpunge Domnul acum zidurile închisorii, și ce se așteaptă dela noi să facem în legătură cu aceasta? § 46-49.

W. ST. 1-III-27.

CREDINCIOȘIA LUI IOSIF

LECTIUNEA PENTRU 1 MAI

— FACERE 39 : 1-23 —

„Vezi tu un bărbat iscusit în trebile sale? Să știi că va sta înaintea regilor.” — Proverbe 22:29

COPILUL lui Iacob s'au înmulțit repede în cursul perioadei a doua de șapte ani de slujbă pe care i-a făcut lui Laban pentru Rachel. Iosif, de care ne ocupăm în mod deosebit în studiul de față, s'a născut Racheli cum cu 7 ani înainte de întoarcerea lui Iacob în Canaan. La vârsta de 17 ani, s'a întâmplat lui Iosif un lucru care i-a schimbat în întregime viața, și sub călăuzirea dumnezeiască a schimbat chiar și cursul istoriei poporului său ales.

Iosif era fiul ales al tatălui său, și tatăl său Iacob l-a deosebit de ceilalți frați prin aceea că i-a făcut un vestiment peșterit după moda care purtau pe atunci fii cel mai mari, și care era un semn că îl considera ca pe întâiul său născut. Din pricina aceasta frații s'au lăsat urți. (Facere 37:3, 4) Probabil că Iacob n'a fost tocmai înțelept făcând aceasta, dar totodată nu era întru nedrept în fapta sa, fiindcă Iosif era fiul cel mai bătrân al Racheli; iar Ruben, întâiul dintre fiii lui Iacob prin Lea, pierduse deja dreptul său de întâi născut, prin păcatul său împotriva tatălui său. În afară de aceasta, Iosif a avut două visuri pe care Iacob le-a interpretat ca fiind dela Dumnezeu, și care

l-au întărit și mai mult în convingerea sa cu privire la Iosif.

Mai departe, Iosif se deosebea și în firea sau spiritul său de frații săi. Cei zece tineri se pare că au crescut și au ajuns mari într-un spirit care nu era tocmai la loc. Fiind numai cu puțin unul mai bătrân decât ceilalți, se pare că lipsea respectul care există sau trebuie să existe la cei mici față de cei mai mari, și deoarese cea mai mare parte a timpului lor ei îl petreceau la câmp cu oile, lipsea și stăpânirea părintească de acasă care e necesară pentru o creștere bună. Ei se ajutau unii pe alții în purtările lor necuviincioase, iar Iosif istorisea toate acestea tatălui său. Aceasta nu era din partea lui Iosif o vorbire de rău, în sensul ordinar al cuvântului, ci numai să-l informeze pe tatăl său, crezând de datoria sa să-l informeze asupra unei purtări pe care el o considera foarte puțin potrivită cu interesele familiei lor. El pare a fi fost loial Tatălui său, și de fapt cea mai însemnată însușire a lui Iosif era loialitatea sa față de părinți.

Mai târziu, cu o ocazie când frații săi erau mai de

multă vreme la câmp cu oile. Iacob trimise pe Iosif să vadă ce mai fac. Când l-au văzut că fiind ei s'au hotărât să-l nimicească: Ruben însă i-a scutrit să fie mai moderat și i-a reușit. (Facere 7:21, 22) S'a întâmplat că tocmai atunci trecea o caravană de comerțanți egiptei, care mergeau la Egipt, și la porunca lui Iuda, Iosif fu vândut acestora pentru 30 de arginți. Vestimântul lui Iosif fu stropit cu sânge și trimis tatălui lor, cu vestea că l-au găsit, dar nu știu ce s'a întâmplat băiatului. Cruzimea lor față de tatăl lor este arătată prin cuvintele—„cunoaște de este haina fiului tău sau nu?”—Facere 37:32.

„Credințioșia lui Iosif față de tatăl său l'a băgat în necazuri. Drăgoștea sa pentru părintele său și simțul său de dreptate precum și locul său de onoare îl azează într'un contrast izbitor cu frații săi. Este clar că cei 10 se interesau foarte puțin de interesele tatălui lor, și nu le păsa mult de simțul lor de dreptate sau conștiință. Dar nu toate că Iosif suferea, el era conștiințios și suferea pe nedreptul, și avea credința în Dumnezeu care credea că n'a permis nici când aceluia care o au ca răzătoare și suferințele pe nedreptul să le amărăscă sufletul. Pe de altă parte frații săi au avut să poartă sarcina acestei afaceri ca o piatră grea pe conștiința lor. Nu numai că ei își degradaseră pe frații lor vânzându-l să fie sclav, și să ajungă în mâinile străine, dar pe cât ei puteau să știe, el era pierdut pentru dânsii pentru totdeauna. Mai departe, ei aveau asupra conștiinței lor vesnică piromire a celoror tatălui lor că i-au pierdut copilul. Ei mințiră față de dânsul și el îi bănuia de a fi autorii pierderii fiului său.

„Venus în Egipt, Iosif fu cumpărat de Potifar, unul dintre ofițerii mai de seamă a lui Faraon, care a aflat că tânărul este atât de înțelept și de priceput încât făcându-l dintr'insul stăpânul sau mai marele casei sale. Dumnezeu l'a binecuvântat nu numai pe Iosif, dar pentru dânsul, a binecuvântat și casa stăpânului său.—Facere 39:3.

„În scurtă vreme însă curajul și scopul în viața lui Iosif fu supus unei aspre încercări. Femeea lui Potifar se îndrăgosti de dânsul, fiind frumos la înfățișare, atrăgător și tot atât de isteț cum era și de credincios. (Facere 39:6, 7) Ea cerea să-l înșale, și pentru a scăpa de dânsa, el fu nevoit să își lase în mâinile ei vestimântul său. Petru a-și răzbuna acest dispreț al lui Iosif pentru dânsa, ea arată vestimântul lui Iosif bărbatului său. Iosif fu aruncat în închisoare, și după cât se știe, acesta fu sfârșitul legăturii sale cu Potifar, căci osânda sa la închisoare nu era hotărânită cât are să dureze. Nu putem decât să presupunem că el a fost sub îngrijirea lui Dumnezeu pus în închisoarea regelui.—Facere 39:20.

„Această întâmplare însă nu l'a încercat pe Iosif, fiindcă mintea sa era hotărânită pentru dreptate. El zise-se Ispititorului său: „Cum să fac eu acest rău atât de mare, și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Facere 39:9) Fiind acum în închisoare, Iosif s'a străduit să servească tot atât de bine lui Dumnezeu ca și înainte cu toate că era considerat ca un făcător de rele. El avea hotărârea de minte, o minte balanzată, pe care împrejurările nu pot s'o

schimbe. Iosif se ascundea mult lui David în privința aceasta și în multe altele.

„Mai marele închisorii avea libertate să facă ceavece vrea cu reții de sub mână sa: și văzând că tânărul evreu, nu este un criminal, ci un băiat integru în col măi strict înțeles al cuvântului, îi incredință paza închisorii. Dacă n'ar fi cuvintele Psalmistului care spune: „La catruie străns-au picioarele lui, fierul străpuns-a sufletul său; până la timpul când se implini cuvântul său, cuvântul lui Iehova, care l'a cercat”. (Psalm 105:18, 19 și Facere 40:3), că Iosif fu pus sub pază, s'ar părea cum că Iosif ar fi avut un timp bun în închisoare. Dar el n'a fost niciodată lăsat să gândească că de n'ar fi rob, și poate că n'a fost niciodată schelbat din lanțuri.

„Acesta este împrejurări făcând din Iosif un om de afaceri: grija pe care o avea arasă pe când n'avea nici o răspundere, apoi însărcinarea pe care i-o dase Potifar cu conducerea casei și afacerilor sale, și acum supravegherea asupra oamenilor care erau în închisoare, din care el a tras multe învățături. N'am putea spune cât timp a stat în închisoare, dar doi ani înainte de a fi pus în libertate s'a întâmplat un lucru care i-a adus mai tâziu eliberarea și marea sa înălțare.

„Doi din servii mai de seamă ai lui Faraon, pitarul și paharnicul, ofensase pe rege, cari fură aruncați în închisoarea regelă. Într'o anumită nopate fiecare dintre ei avură câte un vis, și fiecare era curios de însemnătatea lui, dar nu o puteau găsi. Iosif îi observă că sunt cu fețele întunecate, și-i întrebă pentru ce sunt întristați. Spunându-i-se care este motivul intristării lor, el le zise: „Au explicațiile lor nu vin dela Dumnezeu? Regn-vă, spuneți-mi-le”. (Facere 40:8) Paharnicul și-a spus pe al său, și Iosif i-l'a tălmăcit ca însemnând că peste trei zile dânsul va fi pus din nou în poziția sa. Auzind tălmăcirea favorabilă pe care Iosif i-a dat-o paharnicului la visul acestuia, pitarul și-a spus și el pe al său, Iosif i-l'a tălmăcit că peste trei zile va fi eliberat și el din închisoare, dar va fi spânzurat. Amândouă tălmăcirile s'au implinit într-o mai.

„Iosif a spus paharnicului despre nedreapta sa închidere, și l'a rugat pe acesta să spună lui Faraon cazul său. Paharnicul însă a uitat, și Iosif a mai stat încă doi ani în închisoare. Eliberarea lui Iosif veni prin faptul că Faraon visase două visuri care îl nedumereau afară din cale. El văzu în vis, șapte vaci slabe și șapte vaci grase ieșind din râul Egiptului și vacile cele slabe mâncară vacile cele grase, devenind apoi cele slabe, grase. Faraon, mai visase șapte spice de grâu, pline, și șapte spice de grâu goale, crescând pe același oaiu, iar spicele cele goale înghițiră spicele cele pline. Înțeleptii și descântătorii regelui, erau în mare încercătură neștiind nici unul cum să tălmăcească aceste visuri.

„Atunci paharnicul veni înaintea lui Faraon și-i mărturisii neglijența sa, de a spune mai de vreme despre Iosif, și-i istorisi regelui cum acest tânăr evreu a interpretat visul său și al pitarului, și că lucrurile s'au întâmplat tocmai cum el spusese. Faraon îndată trimise după Iosif, și l'a spus visurile care le-a avut și nputința sa de a le găsi explicația. Iosif numai-decât a mărturisit neputința sa personală de a tălmăci

din capul său aceste visuri, dar a spus: „Dumnezeu va răspunde lui Faraon ceea ce îi va fi de bine.” (Faraon 11:16) Iosif își dădea seama că Dumnezeu este în această afacere, și nu credea că ar fi doar o simplă întâmplare, deoarece avea toată credința că el este în mâna lui Dumnezeu.

Iosif deslegă apoi regelui visurile sale. În înțelesul interpretării sale Egiptul avea să treacă prin șapte ani de prisos, râul care avea să reverse nămol și grâul pregătea în mod indirect recolte bogate. Dar cei șapte ani de recolte bune aveau să fie urmați de alți șapte ani de foamete, care vor înghiți pe cei șapte ani de prisosuri. El a interpretat dubla însemnătate a visurilor ca o dovadă că visurile sunt dela Dumnezeu. El însuși avuse două visuri, și deci îi confirma și mai mult credința într'însele.

Apoi el sfătui pe Faraon propunându-i să-și aleagă un om care să supravegheze adunarea de cereale în cursul celor șapte ani de prisos și să le așeze în magazii anume făcute pentru viitor. Mai departe, el sfătui că a cincea parte din pământ să fie sub controlul direct al regelui. Această măsură era ceva nou și s'ar putea asemăna cu măsurile luate în cursul războiului din anii trecuți. Întregă țara avea să intre sub controlul coroanei. Regele fu destul de înțelept să vadă că numai singur Iosif este omul potrivit pentru această poziție și răspundere, și de aceea l'a ales pe dânsul. Era atât de evident că Iosif nu căuta nimic pentru dânsul, căci un rob nici nu se putea aștepta măcar la o asemenea poziție.

Iosif a fost număidecât așezat în poziția de prim-ministru sau dictator al Egiptului, și Faraon îi dădu totul în mână, încât nimeni în Egipt nu putea să-și miște mâna sau piciorul fără permisiunea lui Iosif. Aceasta a fost o dictatură mult mai strictă decât care se găsește astăzi în una din țările Europei. În cazul lui Iosif era vorba de-o dictatură spre binele poporului, și care dictatură era sub supravegherea înțelepciunii și harului dumnezeesc, iar dictatorul nu căuta decât binele poporului și mărirea lui Dumnezeu pe care îl servea.

Că întâmplările lui Iosif tipificau întâmplările bisericii lui Dumnezeu este clar ori căru student în Biblie. Ucenicul lui Christos trebuie mai întâi să sufere durere și umilință înainte de a putea ajunge la înalta cinste și fericire care îl așteaptă mai târziu. Numai după ce a suferit și răbdat mult pentru Christos poate ajunge ca să fie înălțat. (1 Petru 4:16) Dar deoarece Biblia nu este scrisă numai cu scopul de a spune lucruri cari se vor întâmpla după ce creștinul își va termina cursul, ci mai mult spre a călăuzi biserica până este în carne, și cu deosebire către sfârșitul călătoriei sale, la reîntoarcerea Domnului, nu este neîntelept a presupune că aceste întâmplări a lui

Iosif pot fi tălmăcite ca instrucțiuni de foarte mare valoare pentru biserică la timpul de acum. Faptele se potrivesc cu ceea ce spune Biblia.

În fiecare din pozițiile pe care Iosif le-a avut în Egipt fie în casa lui Potifar, în închisoare, sau ca reprezentantul lui Faraon, el era totdeauna șef, conducător; și în fiecare caz el era mai marele peste bunurile acelei case. Aceasta se aseamănă mult cu poziția servului din Luca 12:42-44, care are atâta însemnătate pentru copiii Domnului din zilele de azi, încât nu poate fi trecută cu vederea fără să nu fie spusă. Cele trei experiențe, în mare, corespund celor cinci faze ale operei și perioadei de cercis:

1. ¹⁰Întâia, în timpul când adevărul era făcut cunoscut, și care împotrivorilor se părea că va fi distrus prin batjocurile și vorbirile rele împotriva cărora celor dinafară nu li-s'a dat niciodată un răspuns; și care, asemenea celor dela care Iosif a suferit, așa i-a plăcut lui Dumnezeu să nu le șteargă niciodată. S'au pus vorbe rele și batjocuri în sarcina servului mai principal al Domnului de pe pământ, și vorbe rele în ce privește societatea ca o organizație a Domnului pentru răspândirea adevărului.

2. ²⁰Apoi a venit experiența închisorii, când cei credincioși ai bisericii erau convinși că Domnul se îngrijește de ai săi, cu toate că unora li s'a părut că așa s'ar fi închis și orice lucru s'a terminat.

3. ³⁰Apoi veni perioada de a vedea lucrul prezent al Domnului așa cum este, o veste și un lucru care poate fi comparat cu lucrul care fu încredințat lui Iosif. Adevărul se dă acum credinciosului tocmai după cum ocaziunea de a aduna cereale fu dată lui Iosif. În cazul de față Faraon, reprezintă pe Iehova, Egiptul reprezintă lumea, iar Iosif pe Domnul și biserica. Adevărul se dă ca o încredințare celor credincioși pentru a fi folosiți spre mărirea lui Dumnezeu și binecuvântarea lumii.

INTREBĂRI BEREEANE

De câți ani era Iosif când el a fost vândut Egiptenilor?

Pentru ce a fost el urit de către frații săi și lubit anume de către tatăl său? § 1-3.

Istoriceste împrejurările în care Iosif s'a făcut nevăzut, și cruzimea fraților săi, mai ales în ce privește pe tatăl lor. § 4, 5.

Cine a fost Potifar, și de ce l'a aruncat pe Iosif în închisoare? § 6-8.

În ce chip a fost Iosif tratat în închisoare? Ce visuri a tălmăcit el pitarului și paharnicului lui Faraon? § 9-11.

În ce chip a fost Iosif eliberat? Cari au fost visurile lui Faraon, și cum i-le-a tălmăcit Iosif? § 12-14.

Ce sfaturi a dat Iosif regelui, și care a fost urmarea? § 15, 16.

Au fost cele ce a făcut Iosif tipice? Explică pe deplin. § 17-21.

PLEDOAREA LUI IUDA

LECTIUNEA PENTRU 8 MAI

— FACERE 44 : 18-34 —

„O inimă înfrântă și smerită nu vei urgisi, Dumnezeuule.” — Psalm 51:19.

FARAONUL din ziua lui Iosif era un om înțelept și puternic. El putu să priceapă numai de cât că Iosif era cel mai indicat pentru sarcina și opera pe care, el ca rege, avea să o facă pentru poporul său, și aceasta în dădu numai de cât tărie ca să-l așeze în poziția corespunzătoare deși, ca și în multe alte locuri pe pământ de asemenea natură, Faraon trebuie că a avut și pe alții înaintea sa, cari ar fi dorit mult să-i ocupe poziția lui Iosif. Faraon, a văzut că dacă propunerea lui Iosif va fi pusă în aplicare, va fi nevoie de o mare și puternică organizațiune care trebuie înmuntată fără întârziere, căci împlinirea visurilor avea să se înceapă în curând.

Planul lui Iosif prevedea ca a cincea parte a Egiptului să intre sub controlul regelui. Aceasta putea să însemne o impunere populației prin care se forța în mod indirect să cultive mai mult pământ sau, ceea ce e și mai probabil, a cincea parte din tot ceea ce se producea în țară să se pună la dispoziția regelui. Aveau să se facă magazii, și punerea la cale a unui sistem de cumpărare a tuturor cerealelor de prisos. Se poate că planul lui Iosif mai prevedea și o oprire a exportului în țările străine.

Iosif mai fu onorat prin aceea că i s'a dat în căsătorie fiica preotului din On. (Facerea 41:45) Intru cât el își dădea seama că este în mâinele lui Dumnezeu, evident el a crezut că aceasta este voia lui Dumnezeu ca să facă așa. Dumnezeu făcea dintr'însul mântuitorul Egiptului, și pentru timpul său a și fost. El a călătorit prin întreaga țară, spre a supraveghea aranjamentele pe care dânsul le puse la cale. Planurile sale erau atât de bine chibzuite, încât recolta întreacătoare era așezată după un plan bine stabilit, fie că aceasta venea dela Marele agricultor, sau din locurile mai puțin însemnate. — Facere 41:48.

Această mare lucrare îi ocupă tot timpul și atențiunea lui Iosif. Se pare că el n'a făcut nici o încercare să vină în atingere cu tatăl său, și trebuie să presupunem că dânsul avea bune motive pentru ce n'a făcut-o. Pentru dânsul chestiunea era în mâna lui Dumnezeu. El a primit îndepărtarea sa din casa tatălui său ca semn dumnezeesc, și dânsul considera ca neînțelept să lucreze împotriva acestei îndrumări. Oricare ar fi fost motivele sale în a nu încerca să ia legătura cu tatăl său putem fi siguri că ele au fost bine întemeiate și spre binele ambelor părți.

Cei șapte ani de belșug și prisos veniră și trecură; magazinele erau arhipline de bucate care se adunaseră în așa măsură încât s'a pierdut orice control asupra lor. Veniră apoi cei șapte ani slabi, lihniiți ca și vacile visului lui Faraon. Râul Nil, care este râul Egiptului, încetă de a-și mai revărsa apele și nămolul care să alimenteze recolta. Aceasta se mai în-

tâmplase și în anii anteriori, dar când egiptenii au observat că tocmai în anul al optălea. Nilul a încetat refluxul, sau revărsarea apelor și nămolului, întocmai după cum spusese Iosif, ei și-au dat seama că asupra acestui lucru este mâna lui Dumnezeu. Când poporul isprăvisse bucatele, ei au început să strige către Faraon, să le dea pâine; Faraon însă îi trimise pe toți la Iosif, nevoind să mai facă alt sistem de împărțire a bucatelor, decât numai cel hotărât de Iosif, după cum făcuse și pentru adunarea lor.

Foamea nu s'a mărginit numai la țărișoara Egiptului, ci s'a întins și în alte părți, și popoarele dinprejur veneau la Egipt să capete pâine. Foamea s'a întins până în Canaan a cărui recoltă nu atârna de revărsările Nilului, și Iacob și familia sa ajunseră astfel să sufere și ei de foame. Totuși, a trebuit, a trebuit ca bătrânul Iacob, să intervie, și să pună în mișcare pe zineri, îndrumându-i să meargă să caute undeva bucate. El a zis fiilor lui: „Ce vă tot uitați unul la altul?” (Facere 42:1) Le spuse că în Egipt se află bucate și îi îndemnă să meargă acolo și să aducă. Zece dintr'înșii s'au pornit la drum căci pe al unsprezecilea, pe Benjamin, tatăl său îl reținu pentru dânsul.

Este evident că Iosif dădea o mare atențiune vânzării bucatelor, și-și îndrepta privirea mai ales asupra cumpărătorilor străini, sau a acelor din alte țări. Fii lui Iacob fură aduși înaintea sa și îi recunoscu numai de cât. El le vorbi aspru ca și cum ei n'ar fi cumpărători serioși, ci numai niște spioni care vor să tulgă informațiuni asupra țării. Ori că i s'a părut aceasta de curios și înspăimântător, punctul de vedere al guvernatorului nu era tocmai nelaloc; căci cei zece zineri nu aveau aparența de comercianți de cereale sau de altfel, ci zece tineri neobișnuiți cu astrei araceri, și cari ar fi putut da de bănuț oricui. El voia însă să-i înspăimânte puțin pentru că nu uitase felul cum s'au purtat ei față de dânsul atunci când l'au dat în mâna străinilor. Dar învinuirea sa nu era serioasă, ci era procedura unui om înțelept și cuminte care nu se lasă mânat de împrejurări.

Pentru a le da bucate el le propune ca nouă dintre dânsii să rămână robi la dânsul iar al zecelea să plece să aducă și pe fratele lor mai tânăr despre care dânsii vorbiră; în a treia zi el le făcu o altă propunere că unul dintre dânsii să fie deținut iar ceilalți să se întoarcă. El alese pe Simeon (cap. 49:5), poate pentru că Iosif suferise mai mult din cauza lui. Simeon era mai crud. Cei zece frați își aminteau acum unul altuia de persecuțiile cu care l'au persecutat pe fratele lor Iosif. Incepeau acum să iee seama că împrejurările se răzbună asupra-le. (Facere 42:21) Aceasta era și intențiunea lui Iosif și nu pedepsirea lor. După un

timp oarecare cei 9 se întoarseră din nou, aducând și pe Benjamin, pe care tatăl lor îl lășară numai cu mare greutate. Fiindcă Iacob nu mai avea încredere în frății. El ajunsese la concluzia că numai ei sunt vinovați de pierderea iubitului său fiu Iosif, căci asta dădea să zise: „Vor mă lipsiți de fiu. Iosif nu mai este. Simeon nu mai este.” (Facere 42:36) El nu-i mai credea acum în cele ce spusese despre Simeon.

Când cei zece sosiră în Egipt, servitorul lui Iosif scosese și pe Simeon din închisoare, mângâindu-i, și spunându-le că au să steie la prânz cu guvernatorul. Iar când Iosif apăru cei unsprezece se plecară până la pământ, întocmai cum el le tălmăcise visul său cu snopii de grâu. (Facere 37:6-11) Spre marea lor mirare el li așeză la masă fiecare după bătrânețe. Pentru Benjamin a pus de cinci ori atâta cât pentru ceilalți.

În timp ce mâncau, guvernatorul a stat deoparte, atât de egipteni cât și de frații săi, și i-a întrebat despre bătrânul despre care dâșii amintiră. El conveni să-i primească ca pe oameni cinstiți, și să le deie grâul de care dâșii aveau nevoie. Nu era însă convins despre starea inimii lor; nu era nici un semn că doar ei s'ar fi schimbat. El apoi născoci un plan pentru ai proba și pentru a afla aceasta dela dâșii. Apoi dete ordin servitorului său ca să bage în sacul lui Benjamin cupa sa de aur, pentru a avea motiv să-l facă pe acesta prizonier. Cei unsprezece porniră apoi în drum spre Canaan, însă fură urmăriți numai-decât de oamenii de siguranță ai lui Iosif, cari spusese că s'a furat cupa de aur a guvernatorului lor, și era prea învederat că numai acei care au mâncat cu dâșul puteau să o fure. Cu toții au negat acest lucru, admițând ca cel vinovat să sufere orice pedeapsă va hotărî guvernatorul. Spre marea lor surprindere și mâhnire cupa de aur s'a găsit în sacul lui Benjamin. Cei zece rămaseră înmărmuriți și n'au avut ce face decât să se întoarcă cu agenții lui Iosif. Starea lor era acum o adevărată plagă pe dâșii; Benjamin, pentru dâșii, era acum pierdut.

Cecece s'a întâmplat în momentul când ei fură aduși înaintea lui Iosif, este una dintre cele mai dramatice întâmplări a istoriei. Bocetul lui Iuda, pentru eliberarea lui Benjamin pentru mângâierea tatălui lor, și oferirea sa ca să rămână în locul lui Benjamin, pentru că nu mai putea să dea față cu tatăl său, este una dintre cele mai mari apărări juridice ale lumii. Nu există o apărare mai frumoasă și mai înduioșătoare, scrisă sau vorbită ca aceasta. Nu mai încăpea acum nici o îndoială, că starea inimii celor zece era acum cu totul schimbată față de tatăl lor; dâșii se îngrijeau acum de el cu multă atențiune. Iosif nu se mai puțu stăpâni și trebui să se retragă din fața lor pentru a plânge în singurătate. Acest om puternic care avea capacitatea să conducă o țară întreagă, avea o inimă din cele mai fine. Lacrimile sale nu erau însă numai o manifestare a emoțiilor momentane. El plângea de bucurie că s'a găsit calea pentru ștergerea trecutului. Frații săi erau acum în starea în care meritau iertarea; inimile lor se muiaseră și ei se căiau amarnic de ceea ce făcuseră.

Dumnezeu deschise acum calea pentru întâlnirea sa cu tatăl său, o unire de familie care era plăcută

înaintea lui Dumnezeu și binevăzută înaintea lumii. După un timp oarecare de plângere, Iosif se întoarse înapoi; și începând să le vorbească acum în limba lor, le-a descoperit cine este. Câteva momente ei au stat ca impietriți. Dar Iosif le explică numai-decât că toate s'au întâmplat fiindcă așa au fost rânduite de Dumnezeu; și fără a le aduce aminte pentru răul pe care l'au făcut ei față de dâșii el le-a arătat că Dumnezeu l'a trimis acolo pentru ai scăpa să nu moară de foame.—Facere 45:5.

În aceasta constă țaria lui Iosif. Dumnezeu și voința sa prețim și scopurile sale erau lucrurile mai de căpetenie în viața sa. El se văzu că este reprezentantul lui Dumnezeu și a căutat să trăiască o viață potrivită cu poziția sa. Visurile sale, pățaniile sale amare, legătura sa deosebită cu tatăl său, precum și speranța pe care tatăl său o moștenise dela Isaac și dela Avraam, erau veșnic înaintea sa. Acestea erau viața sa, și orice s'ar întâmpla dâșului în viață el trebuie să se potrivească acestora și relațiile sale cu Dumnezeu.

Întrucât erau încă cinci ani de foame înainte, Iosif văzu că el poate să servească mai bine tatălui și fraților săi, prin aceea că dâșii să vină cu toții în Egipt. El o să facă toate îngrijirile necesare pentru aceasta: tatăl său, familia sa, să locuiască în pământul Gosen. Reunirea familiei lui Iosif fu spusă lui Faraon—deși nu este nici o dovadă care să arate că Faraon ar fi știut că Iosif ar fi fost vândut ca rob de către frații săi. Lui Faraon i-a plăcut de aceasta și însuși a dat ordinul dorit de Iosif.—Facere 45:17,18.

Când fiii lui Iacob s'au întors acasă și au spus tatălui lor despre Iosif el nu mai vru să-i creadă; și nici n'avea motiv s'o facă. El crezu numai atunci când văzu carele lui Faraon, pe care acesta le trimise. El hotărî să se mute în Egipt. Când a ajuns la Beer-Seba la marginea deșertului care desparte Canaanul de Egipt, și unde Dumnezeu se arătase atât lui Isaac cât și lui Avraam, Iacob făcu jertfă lui Dumnezeu. Învederat, Iacob n'a crezut necesar să întrebe de Dumnezeu pacă să se coboare sau nu în Egipt; faptul că Iosif era deja acolo și cererea lui ca să vină și el, era deajuns pentru dâșul. Dar deoarece schimbarea locului era de-o importanță neobișnuită, Dumnezeu l'a asigurat ca să meargă și într'un mod afecționat, l'a îndemnat să se pogoare și să moară acolo. Dumnezeu i-a zis: „Iosif va pune mâna pe ochii tăi.”—Facere 46:4.

Înălțarea dintre Iacob și fiul său Iosif a fost înduioșătoare. Iosif a spus lui Faraon cecece se face în privința tatălui său, și s'a unit la toate cele hotărâte de Iosif. Dar egiptenilor nu le plăcea viața patriarhală și de aceea s'a crezut de bine ca familia lui Iacob să rămână separată. Singurul loc pentru aceasta, precum și cel mai bogat din pământul Egiptului, a fost pământul Gosenului; și Faraon porunci ca Iacob și familia sa să fie așezat în acest pământ. Faraon primi pe Iacob și cinci dintre frații lui, îndrumându-l pe Iosif să întrebuințeze pe frații săi în lucrarea pe care dâșul o are pe pământul Egiptului. Iacob a mai trăit 17 ani după ce a venit în Egipt, și au fost cei mai ușori ani pentru dâșul, și afară de fericirea

pe care a experimentat-o în tinerețea sa, când a întâlnit pentru prima oară pe Rachel, cea mai fericită în viața sa plină de întâmplări.

Iosif cârmuia împărăția egipteană într-un timp când era în mare pericol. Dar planul după care dănsul lucra aduna toți banii, toate turmele, cirezile și pământul și până însuși și pe popor, în stăpânirea lui Faraon. Poporul vându tot ce avu, până și pe ei însăși, pentru pâine, numai ca să trăiască. După aceasta Iosif, probabil ajutat de către frații săi și sfatul tatălui său a reorganizat Egiptul. Împărțind populația și așezând-o în locuri care să fie spre binele statului și al lor. Această operă a lui Iosif în pământul Egiptului, este una din chipurile Bibliei, care zugrăvesc viitoarea restaurare a lumii sub domnia lui Isus Christos, pe care Iosif a reprezenta. În această lucrare avu parte și Iacob, care reprezenta faza pământescă a legământului Abraamic, care binecuvîntează familiile de pe pământ.

Textul nostru de aur ne atrage atențiunea la foloasele și binecuvîntarea ce viné unui spirit măhnit. Fii lui Iacob, născuți în afară de Canaan și sub împrejurări cari le-au îngreunat viața și călătoria pare că aveau foarte puțin respect față de legământul familiei cu Dumnezeu și care îi deosebea de toate alte națiuni și popoare. Dar lecțiunea importantă a acestui lucru nu este de a ne instrua în ce privește dezvoltarea noastră în har. Scopul ei este mai ales tipic, și este spre călăuzirea poporului lui Dumnezeu în timpul strămtorării închipuit de dezastrul și necazul care a venit asupra Egiptului. În această icoană reprezintă pe poporul Domnului, care a făcut o deplină consacrare dănsului, și care își dă seama de scopurile lui Dumnezeu pentru dănsul. Acestora ei le-a încredințat opera sa pentru a mărturisi despre dănsul și de a vesti adevărul său, adevărul care stabilește noul cer și noul pământ. (Isaia 51:16) Frații lui Iosif ar coră-

punde în această icoană să reprezinte pe aceia cări iubesc pe Dumnezeu, dar îi servesc după placul lor, fie datorită învățăturilor și crezurilor omenești sau altfel și care puțin se interesează de făgăduințele legământului lui Dumnezeu. Însă în timpul foamii de adevăr care se lățește din ce în ce, află adevărul tocmai dela aceia pe care ei îi disprețuise și căutau să le facă rău. Dar după cum Faraon a îngăduit lui Iosif să se folosească de frații săi pentru a servi interesele împărăției sale, tot așa aceia pe care-i reprezintă frații săi, atunci când au ajuns să steie în deplină armonie cu Dumnezeu și întocmirile sale, vor fi întrebuițați să servească lui Dumnezeu în lucrarea sa cea mare pentru binecuvîntarea omîenirei.

INTREBĂRI BEREANE

- Ce fel de om a fost Faraonul din ziua lui Iosif? Care a fost planul de guvernare a lui Iosif? Cu cine s'a căsătorit în Egipt? § 1-3.
- Pentru ce nu s'a întors Iosif în Canaan sau nu a comunicat cu tatăl său și cu frații săi? Până unde s'a întins foamea în Egipt? § 4-6.
- Și-a trimis Iacob toți fii săi în Egipt? Cum au fost primiți de Iosif? Pentru ce i-a trimis înapoi și a ținut pe Simeon ca rob? § 7, 8.
- Ce s'a întâmplat când ei s'au întors cu Benjamin? Istori-sește arestarea lui Benjamin și lupta lui Iuda pentru dănsul. § 9-11.
- Când și cum s'a descoperit Iosif fratilor săi? În ce constă lăria lui Iosif? § 12-13.
- Spune despre venirea lui Iacob din Egipt, și pregătirile făcute de Iosif pentru dănsul. § 14-16.
- Care au fost urmările favorabile și nefavorabile ale planurilor economice de guvernare a lui Iosif? Ce reprezintă această operă de reorganizare? Ce altă învățătură am putea trage din această istorie și întâmplare a lui Iosif cu frații săi? § 17-18.

W. T. 15-IV-25.

HAINA ȘI VESTMÂNTUL

Intrebare: În numărul trecut s'a spus că nimeni nu-și poate păta haina sau vestmântul său. Cum am putea explica atunci Iuda 23, unde zice: „Iar pe alții scăpați-i răpindu-i din foc, iar pe alții miluți-i în temere, urând și cămașa mânjită de trupul lor.”

Răspuns: Referindu-ne din nou la definițiunea sau explicația vestmântului, înțelegem că el înseamnă ceea ce îl distinge pe unul de celalt sau îl arată ce este. Astfel vestmântul creștinului reprezintă înfățișarea sa pe dinafară prin care se poate determina dacă el urmează lui Christos sau umblă în armonie cu lumea. Cineva poate să fie conceput de spiritul sfânt și totodată uns, și cu toate astea să cedeze ispitelor cărnii în așa măsură în cât recunoașterea lui ca atare să fie pusă la îndoială.

În cuvintele de mai sus, apostolul Iuda vorbește de unii care se policesc din cauza cărnii, dar au totuși inimi bune. El spune despre acei cari în adevăr urmează în pașii Mantuitorului: „Păstrați-vă în iubirea lui Dumnezeu, așteptând mila Domnului nostru Isus Christos de viață veșnică.” (Iuda 21) Cu alte cuvinte, ei vrăd să spuță: trebuie înși-vă să primiți mila Dom-

nului; de aceea să aveți și voi milă de alții, și să faceți deosebire între aceia dintre frați care greșesc și oameni sensuali care nu au spiritul Domnului. Chiar și dacă un frate a cedat presiunilor cărnii, totuși dacă el arată că are o inimă bună, dar recunoașterea lui ca frate credincios, care e vestmântul sau haina sa de înfățișare, este mânjită din cauza slăbiciunilor cărnii, ajutați-l să se întoarcă la calea cea bună. Uriți înfățișarea lui pe dinafară; adică, nu lăsați să fiți stăpâniți de această înfățișare a sa, ci să vă stăpâniți și să vă purtați față de dănsul în măsura și după criteriul în care el arată dorința milei, ajutorului și binecuvîntărei Domnului.

Creștinul este îndrumat să ia poziția hotărîtă de partea Domnului și să steie acolo, în așa măsură în cât să nu încapă îndoială asupra poziției care ocupă. Totodată el trebuie să iubească pe fratele său care este conceput de spirit. Al iubi înseamnă a căuta neegoist de interesele sale și de a-l ajuta. Astfel dacă se observă că un frate este pătat de aplicațiunile cărnii, și recunoașterea lui ca creștin ajunge în îndoială, să fiți cu luare aminte și philoși față de dănsul, ridicându-l și ajutându-l, dacă se poate. W. T. 1-III-27

SCRISORI INTERESANTE

Iubiti frați:

Întindea din diferite părți ale țării mai mulți frați se interesează despre mine, și moi ales aceia care mă cunosc și cu care am petrecut dulci momente, întrebându-mă scris și prin persoane, ce e cu mine, de ce n'iam renunțat dis serviciul de pelerin, pentru ce nu stau la societate, etc; vreau să scriu câteva rânduri spre liniștirea acestora, cari poate ar fi în nedumerire despre starea mea prezentă.

După o călătorie de mai mulți ani printre frați, n'iam simțit în timpul din urmă foarte slab în corp, am multeori chiar bolnav, fiind silit să mă retrag, cu gândul că voi putea să mă fac mai bine. Cu toată voința și stăruința mea în această privință, am rămas cam tot în aceeași stare, încât după o călătorie, oricât de scurtă ar fi, mă simt foarte rău și nu pot merge mai departe.

E drept că datorită împrejurărilor știute în loc să am odihnă am ajuns să muncesc mai mult de multe ori zi și noapte, pentru hrana și îmbrăcămintea de toate zilele, pentru care însă nu voiesc să murmur

împotriva purtării de grijă a lui Dumnezeu. Poate nu am fost vrednic de mai bine..

Vor fi poate unii care vor crede că și căsătoria a contribuit la piedecile puse în calea mea de a servi Domnului. E drept că și aceasta a adus unele piedeci, dar neînsemnate în comparație cu altele mai mari, cari nu s'au putut până acum înlătura.

Pe de altă parte mă aflu sub harul și mila lui Dumnezeu, simțindu-mă în deplină armonie cu toate adevărurile sfinte ale timpului prezent. Sunt de multe ori supărat fiindcă nu pot face tot ce doresc pentru înaintarea acestor adevăruri sau să împlinesc datoria față de cauza sfântă. Mă bucur că nu sunt uitat de tot, nici de frați, și mă bucur aflând că mă doresc în mai multe părți. Sunt însă silit să aștept cu dor fericitele momente ca să pot relua cercetarea lor pentru mângâierea și încurajarea lor și a mea.— Psalm 34:18-23.

Cu multă dragoste frățească, sunt al vostru frate în Christos,

Vasile Ciocag

AVIZ.—Să aduce la cunoștința acelor cari au comandat combinații precum și altora că datorită unor împrejurări nefavorabile permise de Dumnezeu aceste combinații nu s'au trimis și nici nu se pot trimite până la noui dispozițiuni. Rugăm pe frați să aibă răbdare și încredere în acela care are în mâinile proprii lucrarea sa. Nici fir de păr din cap nu poate să cadă fără știrea și permisiunea sa. Aceasta servește drept răspuns la atâtea scrisori primite în această privință și rugăm pe frați să nu ne mai scrie în privința aceasta și să aștepte până vor fi avizați.

RAPOARTELE CINEI DOMNULUI.—Atragem din nou atențiunea fraților să binevoiască a ne trimite punctuos și imediat raportul cu privire la Cina Domnului. Vor scrie în raport anume câți au luat parte din fiecare comună din jurul lor și care au fost la dânsii în aceeași seară. E în interesul fiecăruia și a lucrului în general ca aceste rapoarte să se trimită.

ALBUMUL ȘI FOTOGRAFIILE.—Intr'un buletin, dăușazi s'a propus fraților ideea de a face un album al adunărilor studenților în Biblie din România. Unii numai decât au și sărit în sus strigând: **AFACERE!** Nu ne trebuie album! Și au refuzat și refuză să ne trimită fotografiile. La alte locuri adunările s'au împărțit pe această chestiune, o parte din adunare fiind pentru și alții contra. Cei care sunt pentru să fotografiază separat și-și trimit fotografia.

Nu ne miră deloc că unii se împotrivesc, fiindcă pentru oricare lucru ce s'a făcut până acum și se va face de acum înainte s'au găsit și împotrivitori. Ne pare rău numai că mai târziu acestora le va părea foarte rău de îndărătnicia lor de azi adecă atunci când Albumul va fi tipărit fără de ei. Ce să facem însă dacă ei se cred mai înțelepți și refuză să contribuie la o lucrare care nu face nici o pagubă, iar de altă parte va fi o dovadă și mărturie vie a lucrării Domnului din această țară.—Proverbe 27:22.

Mai rugăm odată pe toți aceia care încă nu ne-au trimis fotografiile să fie înțelepți și totodată binevoitori a nu se împotrivi până la capăt, ci să asculte și de noi. Mai atragem atențiunea că fotografiile trebuie să fie cât mai bune, fiind că cum va fi fotografia așa va arăta și chipul în album. Unele fotografii sunt foarte slabe, aproape că nu se văd, fiind făcute la minut. Acestea nu se pot publica, deoarece nu se va vedea nimic.

Despre Supliment.—Datorită tot împrejurărilor nefavorabile s'a ajuns la concluziunea că momentan nu se lucreze nici cu suplimentele. Nu vă putem explica pentru ce și care sunt motivele acestei concluziuni, ci vă rugăm numai să aveți încredere că măsura nu s'a luat cu ușurință, ci după o bună și bine chibzuită judecată în interesul lucrului. La timpul convenit vă vom da explicațiile necesare și ceace credem că trebuie făcut.